

Arrest

nr. 269 630 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, geboren in de wijk Sutchitoto, departement Cuzcatlan, maar woonachtig in de kolonie San José in Soyapango, departement San Salvador. Uw woonwijk wordt gecontroleerd door de bende 18. Voor uw vertrek woonde u er samen met uw moeder, uw vrouw en uw twee kinderen. Toen u begon te vrezen, bracht u uw moeder naar het huis van uw zus in de buurt en ging u van 02 augustus 2019 tot 06 augustus 2019 met uw vrouw en kinderen naar Sutchitoto, op familiebezoek. Op 08 september 2019 keerden u, uw vrouw en uw twee zonen andermaal terug naar Sutchitoto, waar ze heden verblijven. Uw woning in Soyapango staat leeg maar wordt onderhouden door een zus van uw vrouw, die in de buurt woont. Vanaf 2004 werkte u voor verschillende bedrijven. Op uw laatste werkplaats werd u op 30 maart 2019 ontslagen naar aanleiding van een reorganisatie van het bedrijf. U had nog een klein inkomen van een zelfstandige nevenactiviteit aangezien u sinds 1994 op zondag kleren verkocht, maar dat was niet voldoende om dezelfde inkomsten te kunnen genereren, nu u ontslagen was. U besloot op initiatief van uw vrouw om thuis kaas te gaan verkopen, in jullie eigen wijk, van huis tot huis. Uw vrouw verkocht de kaas vanuit jullie eigen huis. U en uw vrouw startten met de verkoop van kaas op 22 april 2019. Op 23 april 2019 in de avond kwamen er drie jongeren die 10 dollar eisten van u. Op het einde van de week, op vrijdag, zouden ze opnieuw komen voor de volgende 10 dollar. U diende hen 20 dollar per week te betalen, telkens 10 dollar op dinsdag en vrijdag. U verkocht kaas tot 12 juli 2019. Enkele jongeren kwamen u opnieuw om renta vragen en toen u aangaf dat u geen kaas meer verkocht, gaven ze u aan dat dit "niet hun probleem was". Er ontstond een discussie en uw vrouw gaf hen 10 dollar. Vervolgens bleven ze renta vragen, zelfs nadat u uw zaak had gestopt. U betaalde renta tot augustus 2019. Op 02 augustus 2019 bracht u uw moeder naar uw zus die in de buurt woont en ging u met uw vrouw en kinderen op familiebezoek in Sutchitoto. Op 06 augustus 2019 keerden jullie terug omwille van de studie van uw zonen. Op 13 augustus 2019 ging u naar de "afdeling Mensenrechten" (Procuraduria para la Defensa de los Derechos Humanos) om uw probleem uiteen te zetten. Ze konden u er echter niet helpen en vroegen of u naar de politie en/ of het parket was geweest. Op dinsdag 20 augustus 2019 kwamen bendeleden opnieuw 10 dollar vragen. Op 21 augustus 2019 ging u naar het parket. Uw klacht zou worden opgemaakt, indien u een getuige zou aanbrengen, wat u niet heeft gedaan. De bendeleden kwamen na uw bezoek aan het parket geen geld meer vragen. Op 05 september 2019 verliet u op uw moto uw huis. U kruiste er een bende van een zestal jongeren die u dwongen hen te volgen naar een plek, die in de wijk berucht is. Ze stelden u de vraag waarom u naar het parket was gegaan. Ze sloegen u en eisten dat u de volgende dag 2000 dollar zou betalen. Op 06 september 2019 heeft u in de vroege ochtenduren uw huis verlaten, samen met uw vrouw en kinderen en ging u naar het huis van uw zus. Op 09 september 2019 gingen jullie terug naar Sutchitoto. Uit vrees dat de bende u zou opsporen, besloot u, op advies van een vriend, om naar België te gaan. Op 01 november 2019 kreeg u op de "afdeling Mensenrechten" een document dd. 30 oktober 2019. Op 18 november 2019 verliet u El Salvador en kwam u via Amsterdam en Parijs op 20 november 2019 in België aan, waar u zich op 27 november 2019 een vraag om internationale bescherming indiende (aanmelding op 22 november 2019). Op 20 januari 2020 ging uw vrouw in uw naam naar de "afdeling Mensenrechten" en liet er uw problemen met de bende optekenen.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de bende 18.

U legt volgende originele documenten neer; uw paspoort, uw ID-kaart, uw rijbewijs en kaart voor uw moto, uw pensioenkaart en afbetalingsbewijzen, een bankkaart, uw huwelijksakte, de geboorteakte van één van uw zonen, alsook kopieën van de twee klachten bij het Bureau van de Mensenrechten, zijnde een kopie aangevraagd door u op 22 oktober 2019 die werd afgeleverd op 01 november 2019, alsook een kopie van de aanvraag van een nieuw certificaat ten behoeve van de Belgische asielinstanties, aangevraagd door uw vrouw op 20 januari 2020 (getekend en gestempeld op 27 januari 2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1 , par. A , lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico op vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Immers, de door u aangehaalde problemen met de bende 18 in uw wijk, zijnde afpersing en slagen in verband met uw klacht bij het parket, behoren integraal tot de gemeenrechtelijke sfeer en houden geen band met de Conventie van Genève.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat uw profiel (kleine zelfstandige activiteit als huis aan huis kaasverkoper) op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Immers, uit het onderstaande blijkt dat uw verklaringen over uw problemen met de bende 18 onvoldoende geloofwaardig zijn, waardoor u ook niet aannemelijk maakt een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste, aangaande de initiële afpersing van twee keer 10 dollar per week op vrijdag en op dinsdag, nadat u in april 2019 startte met de verkoop van kaas van huis uit, dient het volgende te worden opgemerkt. Aangezien u al lang heel goed weet wat de praktijken van de bende zijn, u betaalde immers op een andere plaats al sinds 2005 renta voor uw zondagse kledingverkoop (CG p.6), is het weinig aannemelijk dat u op uw balkon een bord zou plaatsen met de prijs voor de kaas, aangezien u op die manier onmiddellijk de aandacht trekt van de bende in uw wijk. U verklaart dat de mensen die dichtbij woonden naar uw huis kwamen en dat u van huis tot huis ging om kaas te verkopen in jullie wijk (CG p.7). Gezien u van huis tot huis ging was het bovendien niet nodig en was het alleszins voorzichtiger geweest om geen publiekelijk uithangbord van uw nieuwe handel aan uw balkon tentoon te stellen waardoor u de aandacht van potentiële afpersers trok. Gezien de situatie in El Salvador en uw jarenlange ervaring in het betalen van renta voor uw andere zaak komt de door u geschilderde gang van zaken weinig aannemelijk over. Er werd u door de protection officer gevraagd hoe u in het begin de overweging heeft gemaakt om een zaakje te starten, goed wetende dat er wellicht renta zou moeten worden betaald (CG p. 10). U antwoordde hierop dat u en uw vrouw dachten dat ze misschien geen

geld zouden vragen omdat het een klein zaakje was, en dat jullie konden stoppen indien ze toch geld zouden vragen. Jullie dachten eveneens dat de bende u zou vergeven voor het verkopen van kaas, gezien het feit dat u al drieëntwintig jaar in dat huis woonde (CG p.10). Precies omwille van de door u genoemde redenen om toch te starten met de verkoop van kaas, is het weinig aannemelijk dat de bende van u verder geld en renta eisten nadat jullie met de zaak stopten op 12 juli 2019. U stopte met de verkoop omdat u twintig dollar per week renta betaalde, wat ongeveer de helft was van uw inkomsten van de verkoop van kaas (CG p.8).

Er werd u gevraagd om meer details te geven over hoe u aan de bendeleden communiceerde dat u gestopt was met de verkoop van kaas (CG p.9). Op 12 juli 2019, dat was een vrijdag, kwamen ze zoals gewoonlijk hun tien dollar ophalen, maar de week daarop op dinsdag kwamen ze opnieuw, terwijl u dacht dat ze niet meer zouden komen omdat u gestopt was met de verkoop van kaas. Er werd u door de protection officer gevraagd of dat duidelijk was voor hen, waarop u antwoordde dat u het bord met de prijzen had weggehaald. U beweert dat ze in de daarop volgende weken telkens opnieuw kwamen omdat ze het bevel hadden gekregen geld op te halen en het niet "hun probleem was dat u met de zaak was gestopt" (CG p.9). U gevraagd dieper in te gaan op het moment dat u aan hen vertelde dat u met de zaak was gestopt, wordt u ontwijkend, komt u niet ter zake en begint u opnieuw over andere zaken, in die mate dat u erop diende te worden gewezen het enkel over uw kaaszaak te hebben (CG p.9). U bleef verder uitweiden tot u erop werd gewezen, nu eerst antwoord te geven op de vraag wat er gebeurd is, waardoor u bleef verder betalen, wat er gezegd werd toen u aan de bendeleden aangaf dat u gestopt was met de verkoop (CG p.10). Uiteindelijk verklaart u dat toen u hen zei dat u gestopt was met de verkoop en de bendeleden antwoordden dat dit hun probleem niet was, uw vrouw de tien dollar betaalde. U heeft echter op geen enkel ander moment herhaalt tegenover de bendeleden dat u geen kaas meer verkocht (CG p.10). Er kan worden aangenomen dat u op 12 juli nog betaalde, aangezien het uw laatste dag was en dat dit gesprek zich voordeed toen ze de dinsdag daarop kwamen voor hun 10 dollar, maar uw verklaringen dat de bendeleden tweewekelijks zijn blijven komen om hun 10 dollar renta op te halen, zijn vaag en onvoldoende overtuigend.

Bovendien, zullen de bendeleden het ook wel zelf hebben vastgesteld dat er geen verkoop meer was. Dat een bevel van hogerhand om renta te vragen een bevel is waaraan niet kan worden getornd, ook al is de zaak gestopt, is weinig logisch en maakt u onvoldoende aannemelijk. Bij de start van uw zaakje ging u er van uit dat jullie konden stoppen, indien ze teveel geld zouden vragen, en rekende u erop dat het feit dat u al tientallen jaren in hetzelfde huis woont, zonder enige problemen, als verzachtende omstandigheden kon gelden. Het is weinig waarschijnlijk dat dit inderdaad geen rol zou kunnen spelen, temeer daar één van de plaatselijke bazen uw buurman E.H.(...) is (CG p. 8 en p.10). U gevraagd om welke redenen er geen verzachtende omstandigheden in rekening kon worden genomen, zegt u opnieuw dat een bevel een bevel is. Het is echter weinig waarschijnlijk dat E.H.(...) niet zou weten dat uw zaak was gestopt en hij het bevel, dat vermoedelijk toch van hem moet zijn gekomen en/of met zijn medeweten, niet zou kunnen terugdraaien. Dat u slechts éénmaal zou hebben aangegeven aan de jeugdige bendeleden dat u gestopt was met uw zaak en niet zou geprobeerd hebben tot een schikking te komen via de tussenkomst van uw buurman E.H.(...), is weinig overtuigend, te meer dat u iemand bent die er jarenlang woonde, vertrouwd bent met het reilen en zeilen in de wijk en vermoedelijk dus ook met de bestaande copingstrategieën.

Wat betreft de klachten die u zou hebben ingediend, moet worden vastgesteld dat er eigenaardigheden en tegenstrijdigheden zitten in uw verklaringen en in het bijzonder bij vergelijking met de informatie in de neergelegde aangifte zelf.

U verklaarde dat u op 13 augustus 2019 een eerste keer naar het "bureau van de Mensenrechten" bent geweest en een tweede keer op 01 november 2019 waar ze u een document gaven dd. 30 oktober 2019 (CG p. 11). Toen u er ging op 13 augustus 2019 konden ze u niet helpen, omdat u eerst naar de politie en/of het parket diende te gaan. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u op 06 oktober 2019 naar het "bureau van de Mensenrechten" bent gegaan om een klacht in te dienen (zie vragenlijst DVZ dd. 09 juli 2020 overgemaakt aan het CG, + DVZ, Ontvangstbewijs documenten - in groene farde). Dat u op 06 oktober 2019 een klacht zou hebben ingediend bij het "bureau van de Mensenrechten" vermeldt u tijdens uw onderhoud bij het CG nergens. Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat u bij uw klacht van 06 oktober 2019 niet alles had verteld omdat uw schoonbroer in de gevangenis had gezeten. Het ontgaat het CG wat uw bedoeling was om een klacht in te dienen en niet alleen niet alles te vertellen, maar het meest wezenlijke element (in casu de mishandeling, bedreiging en de vraag naar een geldsom van 2000 dollar d.d. 6 sept 2019), verbonden met uw vraag om internationale bescherming, niet vertelde, zoals ook verder uiteengezet.

In de samenvatting van uw klacht dd. 06 oktober 2019 staat enkel vermeld dat:

“hij (u dus) geld diende te betalen aan benedeleden van de bende 18 nadat hij een kaasverkoop was begonnen aan zijn huis, dat hij op de 21ste augustus 2019 naar het openbaar ministerie (Fiscalia) was gegaan, maar dat hij door de beambte werd geïntimideerd, waardoor hij niet erkend werd in zijn rechten en geen klacht kon neerleggen. Na zijn bezoek aan de Fiscalia kwamen de benedeleden niet meer, maar omdat hij daardoor schrik had, ging hij op 06 oktober 2019 naar het huis van zijn zus, naar de colonia Aqua Caliente van dezelfde gemeente. Hierbij dient te worden toegevoegd dat zijn vrouw met twee kinderen thuis bleven, omdat het risico enkel hem betrof. Evenzo zal hij procedures starten om asiel aan te vragen in een ander land. Hij verzoekt het openbaar ministerie een certificaat van deze klacht te certifiëren”.

Uit het bovenstaande blijkt dat dit zeer waarschijnlijk om een gesolliciteerd document gaat ten behoeve van een asielinstantie. De oprechtheid van de klacht kan worden betwijfeld aangezien het toch zeer bevreemdend is, dat u een onderzoek vraagt, maar in de klacht een wezenlijk element (zie ook infra) niet zou vermelden en bovendien aangeeft dat u procedures onderneemt om in een derde land asiel aan te vragen.

Dit terzijde, komt de inhoud van dit document ook niet overeen met uw verklaringen ten aanzien van het CG. Immers, ten aanzien van het CG stelde u dat u op 05 september 2019 geslagen en bedreigd werd door een zestal benedeleden, omdat ze op de hoogte zouden zijn gekomen van uw bezoek aan het parket (Fiscalia) op 21 augustus 2019 (CG p.6). Hierbij zouden ze tegen de volgende dag een som van 2000 dollar hebben geëist, wat er toe leidde dat u met uw gezin in de vroege ochtend van 06 september 2019 naar Suchitoto bent vertrokken omdat de bende ermee had gedreigd om uw gezin te vermoorden (CG p.12-13). Echter, dat u in uw klacht dd. 06 oktober 2019 met geen woord rept over de slagen en doodsbedreigingen ten aanzien van u en uw gezin dd. 05 september 2019, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake op ernstige wijze. Meer nog, in uw klacht stelt u dat na uw bezoek aan het parket dd. 21 augustus 2019 de benedeleden niet meer zijn gekomen, maar dat u schrik had en daarom op 06 oktober 2019 naar het huis van uw zus bent gegaan, in dezelfde gemeente, maar een andere colonie. Bovendien staat er in de zogenaamde klacht gestipuleerd “dat uw vrouw en kinderen in jullie huis zijn gebleven omdat de bedreiging enkel u gold.” Dit komt helemaal niet overeen uw verklaring dat u op 06 september 2019 samen met uw gezin naar het huis van uw zus bent gevlucht en vervolgens op 09 september 2019 naar Suchitoto waar uw vrouw en kinderen heden nog zouden verblijven (CG p. 13). Het gegeven dat u de kern van uw asielaanvraag, de mishandeling en bedreigingen ten aanzien van u en uw gezin d.d. 5 sept 2019, in het geheel niet vermeldde in de door u neergelegde klacht d.d. 6 okt 2019 doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen zijn niet eensluidend. Dat u de ene keer verklaart dat uw ganse gezin bedreigd werd, dat ze uw ‘ganse gezin’ zouden ombrengen indien u op 6 sept 2019 de 2000 dollar niet zou betalen en u, vreemd genoeg, op een andere keer verklaart dat u de ‘enige’ bent die een risico loopt is immers niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw relaas (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, neergelegde klacht d.d.6 okt 2019). Overigens kende uw gezin, sinds uw vertrek bijna 2 jaar geleden, geen problemen in El Salvador hetgeen de door u vertelde zaken in ernstige mate relativeert en de conclusie van het CGVS betreffende de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen lijkt te bevestigen.

U bent tevens heel onduidelijk over de documenten die u neerlegt van het bureau van de mensenrechten. Pagina 1 betreft een elektronisch opgehaald document dd. 25/10/2019 van de samenvatting van uw initiële klacht dd. 06/10/2019. U had deze documenten opgevraagd op 22/10/2019 via een handmatig ingevuld document (pagina 2). Vervolgens legt u een document neer, die de gewettigde kopieën (getekend en gestempeld dd.30/10/2019) zouden zijn van uw klacht, en die u op 01 november 2019 zouden ter beschikking zijn gesteld, zoals door u handmatig op het document toegevoegd. Het zou met andere woorden gewettigde kopieën betreffen, maar er staat niets in het document; daar waar verwezen wordt naar “folio” 1 en 2 staat een streep. U hierop gewezen, verwijst u naar het document van uw vrouw die op 20 januari 2020 naar het bureau van de mensenrechten is geweest, om ten behoeve van de Belgische asielinstanties uw problemen te laten certificeren, en dat doet ze dan ook heel uitgebreid. Het is bizar en weinig geloofwaardig dat uw vrouw dit post-factum in uw plaats doet, terwijl er initieel door u zelf veel minder en andere zaken zijn verteld. Het betreft andermaal duidelijk een gesolliciteerd document.

Het is ook helemaal niet duidelijk hoeveel keer u naar het bureau van de Mensenrechten bent gegaan, aangezien u het doorheen uw verklaringen op het CG het over twee keer heeft, een eerste keer op 13 augustus 2019 toen er niets werd geregistreerd omdat u eerst naar parket en/of politie diende te gaan (CG p.11) en een tweede keer op 01 november 2019 toen ze u de kopieën gaven (CG p.11). U heeft het vaag over "die ene keer dat u er in oktober bent geweest" (CG p.12). Mogelijks ging u dus drie keer naar het bureau, maar het is gissen aangezien uw verklaringen terzake vaag en weinig gestructureerd zijn. Hoe dan ook, is het zeer bevreemdend dat u ten aanzien van het CG de datum van uw initiële klacht, zijnde 06 oktober 2019 nergens vermeldt.

Er werd u expliciet gevraagd of u na de slagen en bedreigingen dd. 05 september 2019 nog ergens een klacht heeft ingediend (CG p.12). Ook bij deze vraag verwijst u niet naar de klacht van 06/10/2019. Nog even aangenomen dat u er impliciet naar verwees, en dus drie keer naar het bureau bent gegaan, in plaats van de beweerde twee keer, dan nog is het niet geloofwaardig dat u er niet de kern van uw vluchtaanleiding zou vertellen, namelijk de slagen en bedreigingen dd. 05 september 2019. Dat u dit niet zou hebben gedaan uit angst voor de infiltratie, aangezien u beweert dat dit u overkwam na de klacht bij het parket, valt te betwijfelen, gezien het dan ook geen enkele zin heeft om zich te wenden tot het bureau van de Mensenrechten.

Bovendien, wat die ingeroepen infiltratie vanuit de Fiscalia betreft, dient te worden opgemerkt, dat er geen officiële klacht werd opgemaakt, aangezien de beambte had gezegd dat u met een getuige moest terugkeren om een klacht op te maken, iets wat u niet heeft gedaan (CG p.12). U maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat uw klacht werd doorgespeeld aan de bendeleden, waarop de doodsb bedreiging zou zijn gevolgd. Verder is het ook merkwaardig dat u enerzijds verklaart dat u na de 21ste augustus 2019 niet meer bent teruggedaan naar het parket (CG p.12), maar dat de beambte uw gegevens én relaas had genoteerd en u zei dat uw gegevens misschien werden doorgespeeld aan anderen (CG p.12). Er was echter geen klacht als dusdanig aangezien u ten aanzien van het "bureau van de Mensenrechten" had verklaard dat het parket geen klacht wou optekenen, zonder een getuige (zie document en CG p.11). U presenteert ook geen enkel document van de Fiscalia aangezien ze de klacht pas zouden finaliseren indien u een getuige zou aanbrengen (CG p. 12). U gevraagd naar de redenen waarvoor u Suchitoto heeft verlaten, regio van waar u afkomstig bent, verklaarde u dat u geen andere optie had om te vertrekken omdat u niet meer naar uw huis terug kon en een vriend u advies had gegeven over België (CG p. 13).

U gevraagd naar uw vrees in Suchitoto, zegt u dat u bang was dat ze zouden ontdekken dat u daar was, wat tot aan uw vertrek niet het geval was. Er moet worden vastgesteld dat u tot aan uw vertrek op 18 november 2019 geen problemen kende in Suchitoto en dat geldt heden ook voor uw vrouw en kinderen, die volgens uw verklaring low-profile in het huis van uw neef verblijven (CG p.13).

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Aangezien de aangehaalde elementen van vrees ook niet voldoende geloofwaardig zijn, kan u evenmin de subsidiaire bescherming overeenkomstig Art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen; uw paspoort, ID-kaart, rijbewijs (inclusief kaart van uw motor) en bankkaart zijn aanwijzingen van uw nationaliteit en identiteit die hier niet ter discussie staan. Uw pensioenkaart en afbetalingsbewijzen van toen u in loondienst was, hebben betrekking op uw beroepsloopbaan die hier evenmin ter discussie staat. Dit geldt ook voor uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon die verwijzen naar uw burgerlijke staat en familie. De documenten van het "Bureau van de Mensenrechten" werden bovenstaand voldoende besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verder verwijst verzoeker naar het recente Nansen-rapport 2021/2 "*El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*" dat volgens hem bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er een effectieve bescherming voorhanden is in El Salvador tegen de bendes, die wel degelijk als politieke actoren moeten worden beschouwd. Verzoeker concludeert dat de verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat de bendes louter moeten worden aanzien als criminele organisaties en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij stelt dat het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Hij citeert in dit verband landeninformatie van november 2019 uit The Guardian en Foreign Policy.

Verzoeker werpt tevens op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- UK Home Office "*Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs*" van januari 2021;
- Nansen rapport 2021/2 "*El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*".

3. Aanvullende nota

De verzoekende partij maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij een verslag wordt gevoegd "*van centrum administratieve gegevens aangaande medische/mentale toestand*", waarmee zij haar kwetsbaar profiel wil aantonen.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador heeft verlaten omwille van afpersing, mishandeling en bedreigingen door leden van de bende Barrio 18 in zijn wijk, gelegen in de colonia San José in Soyapango, ten gevolge van zijn nieuwe handel die hij in 2019 als kaasverkoper heeft opgestart.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn uit wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarom moeten worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat, op basis van verzoekers verklaringen en van de door hem neergelegde klachten, er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

5.4. Aangaande de initiële afpersing van twee keer 10 dollar per week op vrijdag en op dinsdag nadat verzoeker startte met de verkoop van kaas, maakt de commissaris-generaal vooreerst terecht de volgende bedenkingen:

“Aangezien u al lang heel goed weet wat de praktijken van de bende zijn, u betaalde immers op een andere plaats al sinds 2005 renta voor uw zondagse kledingverkoop (CG p.6), is het weinig aannemelijk dat u op uw balkon een bord zou plaatsen met de prijs voor de kaas, aangezien u op die manier onmiddellijk de aandacht trekt van de bende in uw wijk. U verklaart dat de mensen die dichtbij woonden naar uw huis kwamen en dat u van huis tot huis ging om kaas te verkopen in jullie wijk (CG p.7). Gezien u van huis tot huis ging was het bovendien niet nodig en was het alleszins voorzichtiger geweest om geen publiekelijk uithangbord van uw nieuwe handel aan uw balkon tentoon te stellen waardoor u de aandacht van potentiële afpersers trok.”

De repliek in het verzoekschrift dat verzoeker hoopte onder de radar van de bendeleden te blijven gezien zijn zaakje zeer kleinschalig was en hij niet dacht dat hij renta zou moeten betalen voor het verkopen van kaas, kan gelet op de algemene context die El Salvador zo kenmerkt, in het bijzonder de veelvoorkomende praktijk van afpersing, ook van kleinhandelaars en straatverkopers, niet worden aangenomen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). Bovendien klemmt deze uitleg waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aangeeft dat *“wanneer je een zaak begint dan moet je betalen”* (NPO, p. 9). Gezien de situatie in El Salvador en zijn jarenlange ervaring in het betalen van renta voor zijn andere zaak, komt verzoekers onvoorzichtige houding weinig aannemelijk over. Deze vaststelling maakt dat er enige gereserveerdheid aan de dag moet gelegd worden wat betreft zijn activiteiten als kaasverkoper en houdt reeds een negatieve indicatie in voor de beweerde afpersing en bedreigingen ten gevolge van deze handel.

Verder het is niet geloofwaardig dat de bende Barrio 18 verder renta eiste van verzoeker nadat zij op 12 juli 2019 met de zaak gestopt waren.

Uit de door de partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de geëiste renta niet zozeer is verbonden aan de persoon van de winkeleigenaar of handelsuitbater, maar wel aan de betrokken handelszaak of winkel (UNHCR guidelines maart 2016, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). In dit opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat de bendeleden nadat verzoeker met de zaak was gestopt, renta bleven vragen, te meer verzoeker voorheen steeds netjes de gevraagde renta heeft betaald (NPO, p. 8).

Verzoekers verklaringen dat de bendeleden tweewekelijks zijn blijven komen om hun 10 dollar renta op te halen, zijn daarenboven ook vaag en onvoldoende overtuigend. De commissaris-generaal bemerkt terdege: *“Er werd u gevraagd om meer details te geven over hoe u aan de bendeleden communiceerde dat u gestopt was met de verkoop van kaas (CG p.9). Op 12 juli 2019, dat was een vrijdag, kwamen ze zoals gewoonlijk hun tien dollar ophalen, maar de week daarop op dinsdag kwamen ze opnieuw, terwijl u dacht dat ze niet meer zouden komen omdat u gestopt was met de verkoop van kaas. Er werd u door de protection officer gevraagd of dat duidelijk was voor hen, waarop u antwoordde dat u het bord met de prijzen had weggehaald. U beweert dat ze in de daarop volgende weken telkens opnieuw kwamen omdat ze het bevel hadden gekregen geld op te halen en het niet “hun probleem was dat u met de zaak was gestopt” (CG p.9). U gevraagd dieper in te gaan op het moment dat u aan hen vertelde dat u met de zaak was gestopt, wordt u ontwijkend, komt u niet ter zake en begint u opnieuw over andere zaken, in die mate dat u erop diende te worden gewezen het enkel over uw kaaszaak te hebben (CG p.9). U bleef verder uitweiden tot u erop werd gewezen, nu eerst antwoord te geven op de vraag wat er gebeurd is, waardoor u bleef verder betalen, wat er gezegd werd toen u aan de bendeleden aangaf dat u gestopt was met de verkoop (CG p.10). Uiteindelijk verklaart u dat toen u hen zei dat u gestopt was met de verkoop en de bendeleden antwoordden dat dit hun probleem niet was, uw vrouw de tien dollar betaalde. U heeft echter op geen enkel ander moment herhaalt tegenover de bendeleden dat u geen kaas meer verkocht (CG p.10). (...)*

Bovendien, zullen de bendeleden het ook wel zelf hebben vastgesteld dat er geen verkoop meer was. Dat een bevel van hogerhand om renta te vragen een bevel is waaraan niet kan worden getornd, ook al is de zaak gestopt, is weinig logisch en maakt u onvoldoende aannemelijk. Bij de start van uw zaakje ging u er van uit dat jullie konden stoppen, indien ze teveel geld zouden vragen, en rekende u erop dat het feit dat u al tientallen jaren in hetzelfde huis woont, zonder enige problemen, als verzachtende omstandigheden kon gelden. Het is weinig waarschijnlijk dat dit inderdaad geen rol zou kunnen spelen, temeer daar één van de plaatselijke bazen uw buurman E.H.(...) is (CG p. 8 en p.10). U gevraagd om welke redenen er geen verzachtende omstandigheden in rekening kon worden genomen, zegt u opnieuw dat een bevel een bevel is. Het is echter weinig waarschijnlijk dat E.H.(...) niet zou weten dat uw zaak was gestopt en hij het bevel, dat vermoedelijk toch van hem moet zijn gekomen en/of met zijn medeweten, niet zou kunnen terugdraaien. Dat u slechts éénmaal zou hebben aangegeven aan de jeugdige bendeleden dat u gestopt was met uw zaak en niet zou geprobeerd hebben tot een schikking te komen via de tussenkomst van uw buurman E.H.(...), is weinig overtuigend, te meer dat u iemand bent die er jarenlang woonde, vertrouwd bent met het reilen en zeilen in de wijk en vermoedelijk dus ook met de bestaande copingstrategieën.”

Met het nietszeggend betoog dat “*Wat meer had verzoekende partij hierover dan nog moeten vertellen? Wat is hier vaag of weinig overtuigend aan?*” en de stelling dat het niet ernstig is van de verwerende partij om de handelingen van E.H. als onaannemelijk te beschouwen omdat het “*niet in haar plaatje past*”, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

De commissaris-generaal heeft de aannemelijkheid (plausibiliteit) van verzoekers verklaringen bovendien wel degelijk geanalyseerd in het licht van de algemene objectieve landeninformatie over de reputatie en (economische) werkwijze van criminele bendes in El Salvador en verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste omstandigheden. Verzoeker brengt geen elementen bij die hier alsnog een ander licht op werpen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht de nodige vraagtekens plaatsen bij de beweerde handelwijze van de bendeleden (zie in deze zin EASO, Judicial analysis ‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’, 2018, p. 76).

5.5. Wat betreft de twee klachten die verzoeker bij het bureau van de Mensenrechten zou hebben ingediend tegen de bendeleden van Barrio 18, stelt de Raad vast dat deze aangiften niet kunnen worden beschouwd als een objectieve bron van informatie, aangezien deze louter zijn opgesteld op basis van verzoekers verklaringen. Er blijkt uit de klachten niet dat deze verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verzoeker kan bovendien geen informatie verschaffen over de verdere opvolging van deze aangifte, die dan ook niet meer is dan een weergave van zijn loutere verklaringen en op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Aan deze klachten kan dan ook slechts een zeer geringe bewijswaarde worden gehecht.

Bovendien moet wat betreft deze klachten worden vastgesteld dat er onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden zitten in verzoekers verklaringen, in het bijzonder in vergelijking met de informatie in de neergelegde aangiften zelf.

Zo komt de inhoud van de klacht van 6 oktober 2019 ingediend bij “*het bureau van de Mensenrechten*” niet overeen met zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS. Ten aanzien van het CGVS stelde verzoeker dat hij op 5 september 2019 werd geslagen en bedreigd door een zestal bendeleden, omdat ze op de hoogte zouden zijn gekomen van zijn bezoek aan het parket (Fiscalia) op 21 augustus 2019 (NPO, p. 11). Hierbij zouden ze tegen de volgende dag een som van 2000 dollar hebben geëist, wat ertoe leidde dat verzoeker met zijn gezin op 6 september 2019 naar zijn zus is vertrokken in Aqua Caliente omdat de bende ermee had gedreigd zijn gezin te vermoorden (NPO, p.12-13). Verzoeker rept in zijn klacht van 6 oktober 2019 echter met geen woord over de slagen en doodsb bedreigingen op 5 september 2019 ten aanzien van hem en zijn gezin. De vaststelling dat verzoeker zulke essentiële elementen volledig onvermeld heeft gelaten in de klacht van 6 oktober 2019, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

De uitleg in het verzoekschrift dat hij geen details durfde te geven over de daden en eisen van de bendeleden omdat hij bang was dat deze informatie zou worden doorspeeld aan de bendeleden – ten overstaan van het CGVS beweerde hij dat dit hem overkwam na de klacht bij het parket (Fiscalia) op 21 augustus 2019 (NPO, p. 12) – overtuigt niet, aangezien het dan ook geen enkele zin heeft om zich op 6 oktober 2019 te wenden tot het bureau van de Mensenrechten. Deze uitleg klemt overigens waar verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij net omwille van een gevreesde infiltratie vanuit de Fiscalia enkel nog naar het “*bureau van de Mensenrechten*” is geweest (NPO, p. 12). Uit deze uitspraak volgt dan ook dat verzoeker erop vertrouwd dat de informatie die hij daar doorgaf niet zou worden doorspeeld aan de bendeleden. Evenmin kan worden ingezien wat verzoekers bedoeling was om bij het bureau van de Mensenrechten alsnog een klacht in te dienen als hij het meest wezenlijke element verbonden met zijn beschermingsverzoek, met name de mishandeling, bedreiging en de vraag naar een geldsom van 2000 dollar op 6 september 2019, geheel onvermeld liet. Het doel van een klacht is net het voorkomen of oplossen van problemen. Indien niet alle informatie wordt doorgegeven van een bepaald probleem of misdrijf, dan kan hier vanzelfsprekend ook niet afdoende tegen worden opgetreden. Bovendien, wat die ingeroepen infiltratie vanuit de Fiscalia betreft, bemerkt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker helemaal niet aannemelijk maakt dat zijn klacht werd doorspeeld aan de bendeleden waardoor de doodsb bedreiging zou zijn gevolgd, vermits er geen officiële klacht werd opgemaakt. De beampte had immers gezegd dat hij met een getuige moest terugkeren om een klacht op te maken, iets wat hij niet heeft gedaan (NPO, p. 12).

Verder liet verzoeker niet alleen na bij het bureau van de Mensenrechten de slagen en doodsbereigingen ten aanzien van hem en zijn gezin te vermelden, hij legt hier ook tegenstrijdige verklaringen over af. In de klacht staat gestipuleerd dat *“zijn vrouw met twee kinderen thuis bleven omdat het risico enkel hem [verzoeker] betrof”* (eigen onderlijning). Ook bij de DVZ verklaarde hij dat hij de enige is die een risico loopt (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dit komt echter helemaal niet overeen met zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS, namelijk dat hij op 6 september 2019 samen met zijn gezin naar het huis van zijn zus is gevlucht en vervolgens op 9 september 2019 naar Suchitoto waar zijn vrouw en kinderen heden nog zouden verblijven omdat de benedeleden dreigden ook zijn familie te vermoorden (NPO, p. 13). Het gegeven dat verzoeker de kern van zijn asielrelaas, de mishandeling en bedreigingen ten aanzien van hem en zijn gezin op 5 september 2019 in het geheel niet vermeldde in de door hem neergelegde klacht van 6 oktober 2019, en er daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen over aflegt, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker is tevens heel onduidelijk over de documenten die hij neerlegt van het bureau van de Mensenrechten. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Pagina 1 betreft een elektronisch opgehaald document dd. 25/10/2019 van de samenvatting van uw initiële klacht dd. 06/10/2019. U had deze documenten opgevraagd op 22/10/2019 via een handmatig ingevuld document (pagina 2). Vervolgens legt u een document neer, die de gewettigde kopieën (getekend en gestempeld dd.30/10/2019) zouden zijn van uw klacht, en die u op 01 november 2019 zouden ter beschikking zijn gesteld, zoals door u handmatig op het document toegevoegd. Het zou met andere woorden gewettigde kopieën betreffen, maar er staat niets in het document; daar waar verwezen wordt naar “folio” 1 en 2 staat een streep. U hierop gewezen, verwijst u naar het document van uw vrouw die op 20 januari 2020 naar het bureau van de mensenrechten is geweest, om ten behoeve van de Belgische asielinstanties uw problemen te laten certificeren, en dat doet ze dan ook heel uitgebreid. Het is bizar en weinig geloofwaardig dat uw vrouw dit post-factum in uw plaats doet, terwijl er initieel door u zelf veel minder en andere zaken zijn verteld. Het betreft andermaal duidelijk een gesolliciteerd document.”*

Verzoeker laat deze bemerkingen volledig ongemoeid.

5.6. Tot slot moet worden vastgesteld dat verzoeker tot aan zijn vertrek op 18 november 2019 geen problemen kende in Suchitoto en dat geldt heden ook voor zijn vrouw en kinderen, die volgens verzoekers verklaring low-profile in het huis van zijn neef verblijven (NPO, p.13). Ook zijn schoonzus die nog steeds in dezelfde kolonie woont in Soyapango kende geen noemenswaardige problemen.

Verzoeker stelt weliswaar dat de benedeleden haar een aantal keer hebben lastiggevallen en eisten dat zij zou zeggen waar hij was, maar ze hebben haar telkens laten gaan, stellende *“dat ze niet tegen hen mocht liegen”* (NPO, p. 13).

Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat hoe langer de wanbetaling duurt, hoe groter het risico nochtans wordt voor de betrokkene, wat uiteindelijk leidt tot expliciete bedreigingen die zich ook kunnen uitbreiden tot familieleden. Geweld wordt geenszins geschuwd en het niet betalen kan tot ontvoering of de dood van een familielid leiden (UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16).

De vaststelling dat de benedeleden van Barrio 18 niet zijn overgegaan tot represailles, is in deze optiek weinig aannemelijk en ondergraaft finaal de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor deze bende.

5.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad voormelde bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De algemene verwijzing naar landeninformatie waaruit corruptie en infiltratie van benedeleden binnen de Salvadoraanse politie blijken, volstaat in deze niet, nu verzoeker er niet in slaagt de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel moeten worden beschouwd als politieke actoren zoals in het in het rapport van Nansen wordt besproken, stelt zich hier evenmin gezien geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Hij verklaart dat hij in een zone woonde waar Barrio 18 domineert, maar maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer zal worden vervolgd of gevisieerd door bendeleden.

5.8. Wat betreft verzoekers medisch-psychische problematiek, wordt in het ter terechtzitting neergelegde verslag van het "*centrum administratieve gegevens*" melding gemaakt van depressie, alcoholmisbruik en drie zelfmoordpogingen. Verder stelt de Raad vast dat het medisch verslag vermeldt dat verzoeker twee jaar geleden is gevlucht uit El Salvador wegens bedreigingen nadat hij afpersing was gaan melden bij de bevoegde instanties.

Artsen kunnen vaststellingen doen met betrekking tot de mentale gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke oorzaak ervan. Evenwel is een arts bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten van een mentaal probleem veelal afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen artsen weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een attest over een psychologische problematiek geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Attesten over een psychologische problematiek kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

Nergens uit dit attest blijkt dat of op welke wijze verzoekers mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld, tevens wordt geen uitgebreide officiële diagnose gesteld. Er kan nergens blijken dat verzoekers verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek om op objectieve wijze de aard en omvang van zijn psychologische problemen vast te stellen.

Aldus kan uit het voorgelegde medische verslag niet zomaar worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een arts zich voor de gesuggereerde oorzaak van een mentale problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van de verzoeker en niet op een objectieve (medische) bron van informatie, zoals in deze duidelijk het geval is. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkte bewijskracht kan worden gegeven. Het attest moet dan ook verder worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Zoals hierboven is gebleken, zijn verzoekers verklaringen omtrent de voorgehouden problemen met bendeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig.

Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende arts zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het verslag aldus geen uitsluitsel over de specifieke oorzaak van verzoekers medische/psychische problemen. Uit dit attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten en er kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor zijn psychologische problemen en alcoholmisbruik.

Dat verzoeker mentale problemen kent, maakt nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en kan de eerdere bevindingen over de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis

nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoeker zijn depressie en alcoholmisbruik heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoeker op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van zijn mentale problemen.

Evenmin kan uit het bijgebrachte verslag worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn depressie, zelfmoordpogingen en alcoholmisbruik in de absolute onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit dit verslag niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen.

Nergens in het verslag wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond waar, op welke wijze of in welke mate de gezondheidsproblemen van verzoeker een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet in concreto aan waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn beschermingsverzoek en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker was immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn volgend verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor op het CGVS ook nergens melding van het feit dat zijn gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

Ten slotte merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonbaar, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Salvadoraanse autoriteiten of hulpverleners hem opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij in El Salvador dreigt terecht te komen in preciaire humanitaire omstandigheden als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.9. In de mate verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) *de Staat;*

b) *partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*

c) *niet-overheidsactoren [...]’.*

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M’bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.10. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen “*El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*” van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïdendeerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoeker verwijst erkent uitdrukkelijk dat *“in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vast[stelde] tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.”* (p. 20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geïdendeerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risico-verhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het

vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES